

мръкваме на въпроса за скръбний упадъкъ на нашето вѣстникарство. Макаръ и да не четѣ вѣстници, той умѣ дълго да говори за съдържанието имъ; други пътъ Маргаритовъ ми приковава вниманието съ описанието хубостта на ромънкитѣ въ Букурещъ — (ний отъ тамъ се познаваме). Маргаритовъ, падналъ на тая нѣжна почва, говори съ вдъхновението на поетъ и съ тънката вѣщина на единъ десетгодишенъ тъшкачъ на тротуаритѣ и буле-вара при бръговетѣ на Джмбовица... Или пъкъ, разговора ще е върху скъпотата на наемитѣ въ София и грубостта на климата ѝ и слугинитѣ ѝ, (господинъ Маргаритовъ е още цвѣтуещъ ергенъ!); или — по страстний въпросъ за пенсиитѣ — жизненъ за него, жизненъ въ най-тѣсното разбиране на думата, защото моятъ приятель живѣе отъ народната признателность, за заслуги емигрантски — охъ, шумния булеваръ при Джмбовица! — или дохажда редъ на Корейската война. Тая скучна война, безинтересна за европееца, глупава война, дохажда обаче въ краенъ, отчаянъ случай.

---

Послѣдний пътъ разговора бѣ по нѣмската литература. Маргаритовъ четѣ, но само по нѣмски.

Той ми говори за Хайне, когото е челъ съ възхищение. Хайне го обайва съ своята нѣжна и ефирна духовитость, а по тънката ирония, той нѣма равенъ. По тоя случай той ме пита челъ ли съмъ поемата „Германия“ —; мина послѣ на класицитѣ: Виланда, Шиллера, Гете. Не, тѣ го неплѣняватъ: много сж класически, сирѣчь много несвѣрѣмenni — той търси свѣжестъ въ литературата, както я търси и у женитѣ, (послѣдното той ми каза ниско, съ значителна усмивка); прѣдпочита имъ той Шопенхауера, Ауербаха. Шопенхауеръ е отрицателенъ философъ, дълбокъ, но тежъкъ. Врагъ заклетъ на доктринитѣ на Фихте и Шлегеля, той тура въ съчине-